

În Biblie, cuvântul *lume* are trei înțelesuri distincte, dintre care două ne preocupă acum în mod deosebit, în acest pasaj din Evanghelia după Ioan. Aici, *lume* înseamnă natură și omenire — ambele provenind din același cuvânt în limba greacă. Ele sunt folosite împreună fără o distincție clară, de aceea când Biblia spune: „El era în lume, dar lumea nu L-a cunoscut“, cele două înțelesuri sunt evidente. Trebuie să verifici contextul în care apar pentru a afla care este înțelesul fiecăruia, deoarece ele vin dintr-un singur cuvânt în limba originală.

În Biblie, cuvântul *lume* vine din rădăcina unui cuvânt ce înseamnă a veghea, a avea grijă de ceva, a asigura cele necesare. Înseamnă și un aranjament îngrijit și o decorare.

În ce mă privește, oriunde mă uit în Cuvânt, Îl văd pe Dumnezeu și sufletul meu se umple de bucurie. Caut într-o carte veche care se numește lexicon și aflu că, în Noul Testament, cuvântul „lume“ înseamnă „un sistem ordonat, deosebit de decorativ, asupra căruia se veghează, de care se are grijă și căruia i se asigură cele necesare“. Totul se regăsește în această definiție.

Oricine Îl cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu, consideră că e normal ca Dumnezeu să fi creat o lume ordonată, deoarece El Însuși este esența ordinii. Dumnezeu nu a fost niciodată autorul dezordinii — fie ea în societate sau acasă, fie în mintea sau trupul omului.

Am remarcat că unii oameni se neglijează în multe privințe, crezând că în felul acesta devin mai spirituali; nu sunt de acord cu așa ceva. Cred că este cuviincios să-ți piepteni părul, dacă ai. Nu cred că este o notă de profundă spiritualitate lăuntrică ca cineva să uite că o cămașă murdară se poate curăța ușor și că pantalonii și fonați au fost croiți ca să aibă o dungă clară. Sunt încredințat că Dumnezeu nu se supără când copiii Lui își fac timp în fiecare zi pentru a avea o înfățișare curată și îngrijită.

De asemenea, unii copii ai lui Dumnezeu sunt adepții închinării complet spontane și informale. Eu nu cred că pe Domnul nostru Îl întristează un serviciu de închinare unde știm ce vom cânta — căci Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii.

Deci, cuvântul *lume* are în el ideea de ordine, și ne putem aștepta ca Dumnezeu să fie ordonat, deoarece acest lucru face parte din natura Lui. Lumea este o lume exactă ca și matematica, și esența matematicii este ordinea — nu se poate să fie altfel.

Aceia care au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu mai bine știu că El a făcut o lume frumoasă, și exact acest lucru ne învață Biblia. Dumnezeu a făcut o lume ordonată și frumoasă de care îngrijește, asupra căreia veghează și căreia îi asigură cele necesare.

Cred că este un lucru încântător că Dumnezeu poate să ia un cuvânt vechi, sec, care era mort de ani de zile și să vorbească oaselor, iar acestea să se scoale, să stea în picioare și să cânte. Aceasta a făcut Dumnezeu aici cu cuvântul *lume*.

Aș vrea acum să anticipez niște argumente de-ale domnului Worldly Wiseman (Înțeleptul lumii), omul care are mai multă minte decât inimă, care gândește mai mult decât se roagă și care încearcă să înțeleagă și să măsoare gloria inaccesibilă a lui Dumnezeu cu bietul lui cap mic.

E aproape sigur că va spune: „Stați puțin. Vorbiți despre faptul că Dumnezeu a făcut lumea așa de frumoasă, dar nu știți că *frumusețea* e doar un cuvânt — un cuvânt pe care îl folosim pentru a descrie ceea ce se întâmplă să ne placă? Dacă unui om îi place cum arată ceva, spune despre lucrul respectiv că este frumos. Pe de altă parte, dacă nu ne place cum arată ceva, spunem că lucrul respectiv este urât. Deci, nimic nu este frumos sau urât în sine — depinde doar dacă se întâmplă să ne placă sau nu“.

Deci, domnul Worldly Wiseman ne spune că această idee că Dumnezeu a făcut o lume frumoasă este în totalitate greșită. El este de părere că o asemenea idee nu este decât născocirea unei imaginații religioase încinse.

Vă spun sincer că domnul Worldly Wiseman nu mă sperie cu critica lui savantă și nu caut să mă ascund, deoarece cred că, la urma urmei, el este cel obtuz.

Ascultați, fraților! Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea Lui, și există o similitudine între mintea oamenilor și mintea lui Dumnezeu, neluând în considerare păcatul. Scoate afară păcatul din mintea omului și vei găsi acolo similaritatea cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Lui. Repet, dacă noi, oamenii, am vedea că Dumnezeu ne-a creat după chipul Lui, am înceta să ne mai bălăcim în mocirlă și am încerca să ne comportăm așa cum a intenționat Dumnezeu când ne-a creat după chipul și asemănarea Lui.

Când ne-a creat după chipul Lui, parte din ceea ce a creat a fost de natură mentală și estetică; de aceea mintea noastră este întrucâtva asemănătoare minții lui Dumnezeu, de îndată ce scoatem păcatul din ea. Nu este nici o îndoială că atunci când Dumnezeu face ca un lucru să fie frumos și îngrijit, aceasta place minții Lui.

Eu spun că numai un semidocht susține că *frumusețe* este doar un cuvânt, pe care îl folosim în legătură cu ceva ce se întâmplă să ne placă. Adevărul este că Dumnezeu a făcut lucruri care să Îi placă; ele au fost create și există pentru plăcerea Lui. De ce să ne scužăm pentru că avem capacitatea dată de Dumnezeu de a iubi ceea ce Dumnezeu iubește și de a ne găsi plăcerea în ceea ce El Își găsește plăcerea?

Eu cred că Dumnezeu a făcut lucrurile în mod ordonat în primul rând de dragul utilității. El întotdeauna a creat ceva cu un scop. Nu cred că există ceva la întâmplare în univers. Totul are o semnificație.

Tatălui meu îi plăcea să filozofeze în legătură cu multe lucruri. Îmi amintesc că obișnuia să stea vara și să se întrebe de ce a creat Dumnezeu țăntării. Nici acum nu cunosc răspunsul, însă sunt doar o ființă umană și numai pentru faptul că eu nu cunosc răspunsul nu o să-L acuz pe Creator că a făcut o greșeală cosmică. Știu că țăntării nu sunt o greșeală — sunt doar o pacoste. Dar Dumnezeu i-a creat.

Același principiu este adevărat și în legătură cu multe altele. Eu nu știu de ce face Dumnezeu unele lucruri, dar sunt convins că nimic nu este la întâmplare în Universul Lui. Faptul că noi nu cunoaștem motivul pentru care există unele lucruri nu ne oferă un temei suficient de a le numi accidente divine.

Dacă mi s-ar permite să intru într-o sală de operație dintr-un spital, aş găsi acolo multe lucruri ciudate și complexe. Eu sunt complet ignorant cu privire la denumirea și utilitatea celor mai multe dintre ele. Chirurghul însă știe că toate acele aparate și instrumente nu sunt acolo la întâmplare.

Dacă aş avea acces în cabina uneia dintre marile, puternicele locomotive Diesel, aş fi încurcat și derutat încercând să ghicesc de ce sunt așa de multe butoane și mânere și țevi. Aş putea strica totul în câteva minute dacă aş începe să apăs butoanele. Însă mecanicul știe — și obține rezultatul corespunzător atunci când apasă corect butoanele.

Deci, când Dumnezeu a pășit în cabina locomotivei Lui, pe care noi o numim cosmos, a pus mâna pe cârmă și a apăsat întotdeauna corect butoanele. Faptul că există în Univers lucruri pe care nu le pot explica nu îmi dă dreptul să Îl acuz pe Dumnezeu că a făcut tot felul de mărunțișuri cu care să împânzească Universul. El a făcut totul cu un scop.

Am pomenit mai înainte utilitatea. În Genesa descoperim că utilitatea a fost primul plan al lui Dumnezeu. El a spus: „Să fie lumină” și a văzut că aceasta era bună și avea un scop. Atunci El a despărțit lumina de întuneric și a numit lumina zi, iar întunericul, noapte.

Dumnezeu a procedat la fel și cu apele; pe tot parcursul primelor două capitole din Genesa găsim acțiuni frumoase, făcute cu un rost — Dumnezeu a creat o lume ordonată cu un scop; totul a luat ființă dintr-un motiv bine definit.

Pentru Dumnezeu, utilitatea a fost pe primul loc și la fel este și pentru oameni.

Ori de câte ori un om se duce într-o regiune nelocuită și își alege o bucată de pământ pe care să își construiască o casă, el nu se gândește la frumusețe, ci la utilitate. Știe că trebuie să aibă o casă din lemn sau, oricum, un fel de adăpost sigur înainte de venirea viscozelor. Și astăzi se mai poate vedea câte o astfel de casă simplă, adeseori urâtă, prin vestul Statelor Unite. Este un loc de adăpost, un cămin, este un loc de odihnă pentru omul obosit. Se poate că e primitivă, dar își împlinește menirea.

În al doilea rând, Dumnezeu a adăugat decorarea. Aceasta este expresia reală pe care o găsim în rădăcina cuvântului în limba greacă. Ea conține cuvântul *decorativ*. Mai întâi El a creat în vederea utilității și a unui scop, apoi a adăugat decorarea și frumusețea. Probabil că există un sens în care am putea să ne descurcăm și fără decorare, dar e mult mai bine să o avem. Dumnezeu dorește să fie și încântat, nu doar mulțumit. Rânduiala, utilitatea și scopul aduc mulțumirea, dar Dumnezeu a dorit să fie și frumusețe în lucrarea Lui.

Cred că ar fi grozav dacă tot mai mulți oameni ar descoperi adevărul că nu îi costă mai mult să aibă lucruri plăcute și frumoase decât îi costă să aibă lucruri utile și urâte. Am putea începe chiar de aici din orașul nostru. Mergând cu mașina afară din oraș, în aproape

orice direcție, în curând te vei întreba dacă mai este ceva frumos în lume. Fum și miros și aparatură pentru fabricarea benzinei din petrol brut — urât, urât, urât! Dar, desigur, utilitatea este inerentă fabricilor și turnătoriilor și rafinăriilor. Dacă nu ar fi acest gen de utilitate, mulți dintre noi nu am putea merge cu mașina la biserică. Util, dar nu frumos!

Ei bine, probabil va veni vremea, în mileniu, când vom face lucruri nu numai utile, ci și frumoase. Eu tot cred că nu te costă mai mult să adaugi frumusețea și plăcerea și încântarea. Nu te costă mai mult să ai o fată frumoasă decât să ai o fată șleampătă, și o soție frumoasă nu mănâncă mai mult decât o soție dizgrațioasă.

Alegi doi oameni și dai fiecăruia dintre ei câte un vas cu vopsea pentru pictat. Unul dintre ei va scoate o capodoperă bună de expus într-o galerie de artă, în timp ce celălalt va scoate ceva ce se va dovedi a fi o insultă oribilă la adresa imaginației omenești. Și toate acestea din exact aceeași cantitate de vopsea și în același interval de timp. Unul este artist, celălalt este un mângălitor.

Dă la doi arhitecți mână liberă să facă un proiect, punându-le la dispoziție aceeași cantitate de materiale de construcție; unul va veni cu o monstruoșitate — ca unele dintre bisericile pe care le-am văzut —, în timp ce celălalt va lăsa o amprentă personală cu totul plăcută și mulțumitoare. Costurile vor fi identice — este doar o chestiune de frumusețe în decorare.

Dumnezeu ar fi putut să facă un râu să curgă furtunos direct înspre mare — un canal drept, fără meandre, urât la vedere. Acesta ar fi asigurat hrana pentru pești și cu asta basta. Dar eu cred că Dumnezeu a zâmbit și l-a făcut să șerpuiască pe lângă pomi și dealuri, să fie un râu care preia și reflectă albastrul cerului pentru cei din preajma lui. Oamenii se minunează la vederea râului plin de meandre și spun: „Ce frumos este!“. Iar Dumnezeu zice: „Mulțumesc că ați remarcat asta. Înadins l-am făcut astfel, ca să-l admirați“. Dumnezeu poate face lucrurile să fie și utile, și frumoase. Aceasta înseamnă cuvântul *lume*.

Veți întreba poate: Ce e asta, o prelegere despre artă?

Nu, este o discuție teologică despre ceea ce înseamnă în Biblie cuvântul *lume* — lumea creată, care este ordinea decorată a

Dumnezeului Atotputernic, lume asupra căreia El veghează și de care se îngrijește.

Celălalt sens în care este folosit cuvântul *lume* este acela de omenire — lumea sau societatea organizată a oamenilor.

Când Dumnezeu a declarat că Isus Cristos a fost în lume și lumea nu L-a cunoscut, El nu s-a referit la nori și la dealuri, la stânci și la râuri, ci la societatea omenească, la lumea omenirii; această lume organizată a omului a fost cea care nu L-a cunoscut.

Ioan a mărturisit că Cuvântul lui Dumnezeu, singurul Lui Fiu, a devenit trup și a locuit printre noi. Ce a făcut El în lumea noastră, în societatea noastră decăzută?

Înainte de întruparea Sa, El a fost atotprezentul Cuvânt al lui Dumnezeu mișcându-se în mod creator în Universul Lui. Când Isus Cristos a devenit om — Dumnezeu întrupat într-un trup omenesc -, El nu a încetat să fie atotprezentul Cuvânt al lui Dumnezeu. Și în ziua de astăzi, atotprezentul Cuvânt al lui Dumnezeu umple Universul și se mișcă printre noi.

Cât de puțini sunt aceia care sunt conștienți de prezența Lui, care își dau seama că atenția lor trebuie îndreptată asupra Lui. Și astăzi El este Lumina lumii. El este Cel care luminează pe orice om care vine în lume. După înălțarea Sa de pe muntele Măslinilor, El a rămas Cuvântul atotprezent, vitalizator, dătător de viață, care acționează în univers.

Ce face El în univers?

Scriptura spune că „prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:16-17). Cuvântul atotprezent, care se află în lume, este adezivul Universului. De aceea nu ne dezintegram noi. El este, într-un sens foarte real, liantul și magnetul prin care se țin toate lucrurile împreună.

De aceea este El aici, căci planeta pe care locuim noi nu este o planetă moartă. Păcatul este singurul lucru mort. Lumea aceasta în care trăim noi este o lume vie și este ținută întreagă prin prezența spirituală a Cuvântului invizibil. El a fost în lume și lumea a fost făcută prin El.

Scriptura vorbește în continuare despre El astfel: „El, care este oglindirea slavei Lui... și care ține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte“ (Evrei 1:3). El ține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui.

Când un băiețuș privește noaptea la cerul înstelat, s-ar putea să fie cuprins de o spaimă copilărească și naturală că cerul se va prăbuși. Părinții râd și îl mângâie pe copil pe cap, scuzându-l că e obosit — dar copilul nu e așa de prostuț cum am crede noi.

De ce nu se prăbușește cerul? Cum de nu se fac bucăți stelele și planetele, producând haos?

Pentru că există o Prezență care ține toate lucrurile — este Prezența Aceluia care ține totul prin cuvântul puterii Lui. Aceasta este esențialmente o explicație scripturală, căci universul poate fi explicat numai prin legi spirituale și veșnice. Din această cauză oamenii de știință nu reușesc să ajungă la rădăcina tuturor lucrurilor, și nici nu vor reuși, căci ei se ocupă numai de lucrurile pe care le pot vedea, atinge, gusta și amesteca în eprubete.

Omul de știință nu știe ce să facă cu această Prezență și Forță misterioasă care ține împreună toate lucrurile. El amestecă elemente și substanțe chimice, notează reacțiile care se produc, iar apoi scrie un articol în care declară: „Nu L-am văzut pe Dumnezeu în nici o formulă“. Dar el poate să prezinte formule veridice și logice numai grație credințioșiei și puterii lui Dumnezeu de a ține toate lucrurile împreună.

Astronomul anunță că o stea anume va fi într-un loc bine precizat din Univers peste 2 510 ani și douăzeci de minute! Apoi își întoarce privirea de la computer și se laudă: „L-am scos pe Dumnezeu din lumea Lui! Pot să prezic unde vor fi stelele în viitor“.

O, ce om nechibzuit! Stelele s-ar preface în pulbere dacă Dumnezeu, în credințioșia Lui, nu ar continua să le țină pe drumul lor și în sistemele lor. El ține totul prin cuvântul puterii Sale.

Cităm din nou din Scriptură: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește“ (Isaia 40:26).

Acesta este unul dintre cele mai frumoase pasaje din Biblie. Face pereche potrivit cu Psalmul 23. Textul din Isaia aduce în discuție

oștirea astronomică, în timp ce Psalmul 23 se ocupă de grija lui Dumnezeu față de ființele omenesti.

Omul lui Dumnezeu spune: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri?“ El se referă la acea mare desfășurare de corpuri cerești luminoase, strălucitoare care se văd deasupra satelor și orașelor și care se reflectă pe apele mării. Cine oare a creat acele stele din depărtare a căror oștire merge după număr, în șir?

De ce oștirea lor merge în șir?

Pentru că ele sunt ca niște oi; întâlnim aici imaginea unui păstor care își scoate oile și le cheamă pe toate pe nume, numărându-le pe fiecare în parte când ies; apoi le duce în pășuni cu iarbă verde și lângă ape liniștite.

Așadar, poetul cu inimă de păstor, Isaia, a văzut că oștirea stelelor era ca o turmă de oi și că Dumnezeu, marele Păstor, le-a chemat și ele au venit navigând prin spațiul interstelar; El le-a numărat și a spus: „Nu lipsește nici una!“ Apoi le-a chemat pe nume — din tot universul nemărginit — și, deoarece El este puternic, toate s-au prezentat!

Cred că se poate spune că aceasta este cea mai măreață și elevată figură de stil din întreaga Biblie. Și acum cunoaștem doar puține lucruri despre Univers, dar astronomii afirmă că însăși Calea Lactee nu este nicidecum o „cale a laptelui“, ci pur și simplu o aglomerație incredibilă de stele, la miliarde de ani-lumină depărtare, care, totuși, se mișcă în mod ordonat în direcțiile dinainte rânduite pentru ele.

Ne bucură faptul că Dumnezeu a fost cel care le-a chemat; El știe numărul lor și le cheamă pe toate pe nume, așa cum un păstor își cheamă oile. Ce ilustrare măreață, uluitoare a ceea ce Dumnezeu face în Universul Lui, ținând toate lucrurile împreună pe traseele și orbitele corespunzătoare.

Un astfel de Creator și Dumnezeu este El — și, totuși, lumea nu L-a cunoscut. Așa este omenirea. El este și azi în lume, dar oamenii, în ignoranța lor, Îl disprețuiesc, nefiind conștienți că Cuvântul poate fi cunoscut și cinstit și iubit de inima smerită.

Cuvântul, prin Prezența Lui, poate fi cunoscut de oamenii acestei lumi. Prin această afirmație nu atribui mântuire tuturor oamenilor. Ceea ce vreau să spun este că adeseori oamenii au avut sentimentul că Dumnezeu există și au fost conștienți de Prezența Lui.

Aș putea să exemplific în felul următor:

În zilele de pionierat ale Statelor Unite, când strămoșii noștri scriau constituția, elaborau legi și făceau istorie, mulți dintre bărbații aflați în poziții înalte nu erau creștini. Ca națiune, ne-am lăsat purtați de fantezie cu privire la unii dintre acei strămoși ai noștri și i-am declarat a fi fost creștini când, în realitate, ei nu au fost.

Se spune că Benjamin Franklin, care a recunoscut adeseori că nu era creștin, a sugerat să se înalțe rugăciuni către Dumnezeu Atotputernic într-o vreme de primejdie pentru tânăra națiune. Conducătorii au procedat întocmai și au ieșit cu bine din strâmtorare.

Într-adevăr, Franklin nu a fost creștin, dar el a crezut că există un Dumnezeu ce acționează în lume și a fost conștient de acea Prezență. Daniel Webster (1782-1852; om de stat american) a mărturisit că cel mai profund gând pe care l-a avut vreodată a fost cel legat de „răspunderea lui în fața unui Dumnezeu sfânt“.

Cu siguranță că nu toți strămoșii noștri au fost creștini fundamentalisti și mulți nici nu au fost născuți din nou, dar majoritatea dintre ei a avut un crez profund și reverențios legat de Prezența lui Dumnezeu în lumea Lui. Generația modernă îi consideră demodați și râde de ei, dar ei au elaborat o legislație cu bătaie lungă și un renumit cod al eticii și responsabilităților personale și naționale valabil și în ziua de azi.

Faptul că au fost conștienți de existența unui Dumnezeu creator nu i-a mântuit, dar și-a pus amprenta pe caracterul și statutul lor de oameni, spre deosebire de unii oameni de nimic din zilele noastre, jucători de poker, bețivi care nici măcar o clipă nu se gândesc la Dumnezeu, la prezența Lui. Cuvântul este în lume și lumea nu Îl cunoaște — dar este posibil a-L cunoaște.

Un musulman se pleacă de cinci ori pe zi cu fața la pământ în reverență față de Dumnezeu din cer — și mulți oameni râd de el. Hindușul se târâște anevoios, provocându-și intenționat dureri în trup, până la râul Gange pentru a se scălda — și mulți oameni comentează: „Ce nebunie!“

Aș prefera să fiu un musulman sau un hindus sau un membru al vreunui trib primitiv din Africa, locuind într-o colibă infestată cu păduchi, îngenunchind înaintea unor oase sau a unor pene și bolborosind ceva fel de rugăciune strămoșească, decât să ajung la judecată ca om de afaceri american plin de sine, care L-a înlăturat pe Dumnezeu din viața lui, din serviciul lui și din familia lui.

Mulți americani nechibzuiți, cu o gândire lumească vor replica: „Vreau să-mi încerc norocul!“

Ce vorbe neînțelepte din partea unui muritor!

Oamenii nu-și pot permite luxul de a-și încerca norocul — ei sau sunt mântuiți, sau sunt pierduți. Cu siguranță că acesta este marele blestem ce se află asupra omenirii din zilele noastre: oamenii sunt așa de absorbiți de lumea lor fără Dumnezeu, încât ignoră Lumina care strălucește, Glasul care vorbește și Prezența care umple totul.

Dacă ai reuși să-l determini pe acest om modern, plin de sine, să se oprească din goană pentru a purta o discuție cu el, ți-ar spune că predicile sunt bune pentru trântorii din mahalale. Te-ar asigura că el nu a jefuit niciodată nici o bancă, că este un soț bun și un cetățean bun.

Cetățenia nu are un rol decisiv înaintea lui Dumnezeu. Viața morală și păzirea legii nu au un rol decisiv înaintea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu încearcă să vorbească omului modern despre marele blestem ce se află asupra inimii și vieții lui — el a ajuns așa de absorbit de bani, de conturi bancare, de profit, de pierdere, de piețe, de împrumuturi și de dobânzi, încât a îndepărtat de la sine orice gând despre Dumnezeu, mântuire și veșnicie. În fața ochilor nu vede decât dolari; mai degrabă încheie o altă tranzacție și obține un profit net decât să caute calea spre Împărăția lui Dumnezeu.

Mulți alții din societatea omenească sunt complet acaparați de faimă, notorietate, atenția publicului. O binecunoscută actriță și cântăreață a dat recent un interviu în presă despre lunga ei carieră, despre renumele și averea ei, și a rezumat totul cu aceste cuvinte: „Soarta m-a făcut ceea ce sunt!“

După o viață întreagă consumată într-o lume și societate fără Dumnezeu, nu este un răspuns mai bun decât o soartă oarecum ezoterică, ciudată. Ea a trăit numai pentru faima și recunoașterea pe care le pot da oamenii, a preferat ca numele ei să fie pe afișele unui teatru decât să fie înscris pentru totdeauna în Cartea Vieții Mielului. Glasul a fost și este aici, printre noi, dar ea niciodată nu și-a plecat urechea să-L asculte. Lumina este aici, dar ea nu a văzut-o niciodată. Prezența este în lumea noastră, dar ea nu o poate simți.

Bani și câștiguri, faimă și avere — iar în cazul a milioane de alți oameni, o dependență totală de plăceri. Atingeri trupești, ațâțarea

simțurilor, încântare senzuală, bucurie carnală — totul pentru a scoate seriozitatea din trăire, totul pentru a-i împiedica pe oameni să sesizeze Prezența divină, Calea, Adevărul și Lumina.

Fraților, nu mă acuzați de misticism. Mai degrabă ascultați din nou aceste cuvinte ale Scripturii: „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o“. „La început era Cuvântul“ și Cuvântul „era în lume“.

Există, deci, Cuvântul — și El este Glasul, El este Lumina.

Și Cuvântul „era în lume“ — Prezența Lui. Aceasta nu e poezie, ci adevărul lui Dumnezeu. Din cauză că generația noastră nu recunoaște Glasul, nu percepe Lumina și nu sesizează Prezența, am devenit o generație profană. Ținem cu nebulă la lucruri — la lucruri pământești — până ce ajungem să credem, în mod greșit, că nu există alte valori în Univers decât cele materiale și fizice. Omul profan a ajuns la concluzia că el singur este important în Univers — în felul acesta el devine propriul lui Dumnezeu.

E trist, dar adevărat că o suferință mare și veșnică îl așteaptă pe omul profan și complet lumesc, a cărui singură religie constă doar în închipuirea că, probabil, el nu este la fel de rău ca alții. Îmi vine în minte un pasaj din cartea lui Iov care se potrivește foarte bine omului modern, profan, pasaj care sună cam așa: „Vai de mine că m-am născut, că mama mea m-a zămislit! Stelele acelei nopți să fie ca întunericul! O, de aș fi fost dus de pe genunchii mamei mele direct în mormânt, acolo unde cei răi nu mai necăjesc și cei asupriți sunt îmbrăcați“.

Mă gândesc la oamenii care slujesc doar cu gura în biserică sau care manifestă o aprobare mentală față de religie, dar care au uitat că au fost creați, că au o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu; ei Îl ignoră pe Isus Cristos — Prezența Lui, Glasul Lui, Lumina Lui.

Se poate să fii prea inteligent, prea învățat sau prea sofisticat și, din această cauză, să nu auzi, să nu-ți pleci urechea la chemarea lui Dumnezeu. Dar nu poți să fii prea neștiutor!

Eram un băiat ignorant de 17 ani când am auzit prima dată Evanghelia vestită pe stradă și ceva înlăuntrul meu m-a mânat spre o biserică unde l-am auzit pe un om citind un text: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu

asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“.

În realitate eram puțin mai bun decât un păgân, dar chiar dacă dispuneam doar de vagi cunoștințe biblice, am fost profund tulburat, căci am început să simt, să realizez și să recunosc Prezența plină de har a lui Dumnezeu. Am auzit — e drept, foarte slab — Glasul Lui; am descoperit — deși ca prin ceață — că este o Lumină.

Eram încă pierdut, dar, slavă Domnului, începeam să mă apropii de El.

Domnul Isus știe că sunt printre noi astfel de oameni cărora le spune: „Voi nu sunteți departe de Împărăția lui Dumnezeu“.

O dată, când mă plimbam, m-am oprit să-l ascult pe un om ce vestea Evanghelia la un colț de stradă; el îi îndemna pe cei prezenți: „Dacă nu știți cum să vă rugați, mergeți acasă, puneți-vă pe genunchi și spuneți: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»“.

Exact asta am făcut și, în ciuda învățătorilor dispensaționaliști care îmi spun că am folosit cuvinte greșite, eu am ajuns în Casa Tatălui meu. Am găsit un loc la masa Lui, am primit o lingură mare și de atunci mă bucur de binecuvântările spirituale ale Tatălui meu.

Nu am acordat nici o atenție acelor frați care îmi băteau afară în geam, strigând și implorându-mă: „Ieși de acolo, băiete! Ai intrat pe ușa greșită!“

Fie dispensațiuni, fie nu, Dumnezeu a promis să ierte și să primească pe oricine care este îndeajuns de flămând și de îngrijorat și de neliniștit, încât să strige: „Doamne, scapă-mă!“

Când a început să se scufunde în mare, Petru nu a mai avut timp să consulte notele de subsol din Biblie pentru a afla cum să se roage. El s-a rugat, pur și simplu — o rugăciune disperată, izvorâtă din inimă: „Doamne, scapă-mă!“ . Și Domnul lui l-a ascultat.

Fraților, de ce nu lăsăm ca inimile noastre să se roage? Dacă un om se roagă cu inima, va descoperi că nu e nevoie să cunoască o mulțime de lucruri pentru a-L primi pe Isus Cristos!

Domnul este aici acum. „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.“ Cuvântul veșnic, atotprezent este și acum cu noi ca să ne mântuiască. El așteaptă doar o rugăciune ca a unui copil, înălțată dintr-o inimă smerită, aflată în nevoie: „O, Mielule, eu vin, eu vin!“.